

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 48

Najaar 2010

Cees belt ons op 14 juli 's-avonds op vanuit Reeuwijk; "Zorg dat je vannacht op een beschutte plek ligt want er is een weeralarm afgegeven!" Nou daar was moeilijk wat aan te doen want we lagen drooggevallen op het wantij onder Rottum. We zouden pas de volgende morgen om een uur of vier weer vlot komen. Je ligt daar helemaal alleen; het haventje van Noordpolderzijl konden we nog net zien liggen in het avondlicht, maar helemaal geen beschutting als het hoogwater wordt.

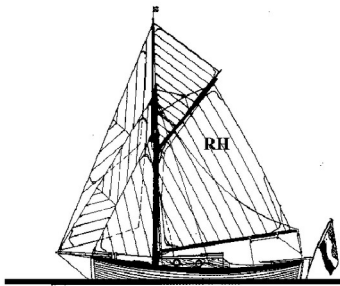
Die nacht lagen we te schudden in de wind, want de wadpoten geven natuurlijk altijd wat mee en de winddruk op de mast laat het hele schip trillen in de windvlagen. Maar gelukkig is het extreme weer waarvoor gewaarschuwd was (windsnelheden van meer dan 100 km/u) hier niet gekomen; wel in Overijssel, waar een paar hoogspanningsmasten sneuvelden. Als om 4 uur de eerste golfjes tegen de kiel aan beginnen te slaan gaan we eruit, zetten een kop thee en doen alvast twee reven in het grootzeil. Het waait windkracht 7-8 uit het zuidwesten en even later beginnen we los te komen en rukt de Pagan aan de ankerketting. We moeten gauw weg want het wordt alleen maar erger hier. We gebruiken de motor om naar het anker toe te varen, want met de ankerlier lukte het nauwelijks. Even later lopen we weer vast, maar het water komt op en een half uurtje later komen we echt los. Dan de fok bij en even later stuiven we voor de wind over het Groninger wad en de Eems af. Woest water daar, met stroom die schuin tegen de wind loopt. Om de beruchte Mōwensteertplatte naar Borkum. Ik was daar in geen 20 jaar geweest en op de kaart stond een nieuwe jachthaven. De ingang was door betonblokken versperd op een kleine opening na, maar omdat het nu hoogwater was, kon je die slecht zien. Op goed geluk dan maar voor de wind en golven erin; wel een opluchting als je dan even later aan de koffie zit in de luwte van een hoge dijk. Met het smalspoor treintje naar het dorp en de boulevard, waar we zowat vanaf waaiden; toch wel degelijk heel harde wind!

De volgende dag zouden we maar blijven liggen vonden we want het ging nog steeds stevig te keer, maar rond hoogwater begon het toch te kriebelen en zeilden we dichtgereefd over het wantij van Borkum, langs Memmert en Juist naar Norderney. Je schiet wel goed op met zo'n wind; de volgende dag onder Norderney

door, waar we te vroeg op het ondiepe gedeelte kwamen en met 6 knoop aan de grond liepen omdat we moesten uitwijken voor een tegenligger in het smalle geultje. We bleven daar maar even voor

anker want er kwam een heftige bui over met veel regen en nog veel meer wind dat we al hadden. Maar die bui duurde kort en even later zeilden we onder Baltrum door naar Langeoog; weer in een haven want met zoveel wind is het op het wad toch wel onrustig. Dan onder Spiekeroog door naar Wangeroog; de wind flauwde af en het werd 's avonds zelfs bijna windstil. Ik kwam al op Wangeroog zo'n 30 jaar geleden toen er nog geen haven was. Je kon toen droogvallen in een beschutte bocht, maar dat is nu natuurgebied en dus verboden. Maar het geultje ernaartoe was er nog wel en met wat zoeken konden we een mooi plekje vinden om te ankeren en droog te vallen net naast het natuurgebied. Prachtig is het daar, vooral bij laagwater; we konden de oesters, kokkels en mosselen zo oprapen en nog wat zeekraal voor in de sla, dus geen scheurbuik. De volgende morgen probeerden we er weer uit te komen, maar nu kwam het water niet zo hoog en we konden het geultje niet meer vinden en vielen dus weer droog, nou ja een mooier plekje kan je je nauwelijks indenken, onthaasten dus. Nadat ik het geultje met de hand GPS had afgelopen (om zo onze weg terug te vinden) liepen we over het wad naar het dorp Wangeroog, hebben de vuurtoren beklommen en zagen Helgoland liggen; Daar kunnen we ook nog naar toe, maar Edith vond dat we ver genoeg waren en ze had gelijk; de wind zou naar het zuidoosten draaien; prima om terug te zeilen! Met het avondtje kwam er iets meer water, maar omdat de GPS het plotseling liet afweten, moest ik voor de Pagan uit lopen om het geultje te vinden. Met prachtig weer zeilden we die avond onder Spiekeroog door tot we bij Langeoog vastliepen en daar droogvielen Weinig wind dus goed geslapen, we besluiten om een flinke afstand terug te varen door buitenom over zee te varen. Vroeg, met de laatste eb uit de Accumer Ee en langs de kust van Baltrum, Norderney, Juist, Memmert en Borkum. Dat schiet op met een flinke ZO wind, we vangen ook nog 5 makrelen, dus het avondeten is weer verzekerd. Bij het donker worden beseffen we dat we de oostpunt van Schiermonnikoog niet meer halen en buigen af naar het onbetonde geultje tussen Rottum en Rottumerplaat. Vroeger was zo'n geul moeilijk te vinden , maar nu met GPS en de digitale kaarten, die ik thuis al van Google had binnengehaald, een fluitje van een cent; je ziet jezelf over het beeldscherm varen en de foto's van het wad zijn prachtig; elk klein geultje staat erop (kies een ooghoogte van 10 km en markeer 2 coördinaten, dan opslaan). Voor anker in het Schild; dus weer droogvallen met de wadpoten; veel werk, maar we raken geroutineerd. Doordat we flink zijn opgeschoten, hebben we nog wat tijd over en willen naar de oostpunt van Schiermonnikoog. We hadden juist gezien dat op de Eilanderbalg de rode tonnen weer aan bakboord moeten worden gehouden, maar dat was ik even vergeten toen ik Edith dacht te moeten corrigeren en we prompt vastliepen. Het droogvallen verraadde de keiharde waarheid. Uiteindelijk was het een prachtig plekje met weer veel mosselen en kokkels. Edith maakte een mooie aquarel. Eind van de middag weer los en met veel wind naar de oostpunt, waar een prachtig ankerplekje is. Nou ja, prachtig; in de vroege ochtend stond de krachtige wind tegen de ebstroom in en we gingen vreselijk tekeer. Het llek of de duivel aan de ankerketting stond te trekken. De borglijn, waarmee ik de

Schepsbouwwerken
Zomer en winterstalling
Verkoop boten en motoren
Reparatie en nieuwbouw
Ontwerpen en expertises

JACHTWERF RIK HOMAN

ankerketting onder bij het waterstag vastmaak, brak af en door het rukken kon de ankerlier het niet meer houden en slipte af en toe. Er moest een duivelsklauw op de ketting om de rukken op te vangen. Het koffieketelje viel van de haak op een paar wijnglazen – kapot. Probeer dan maar eens te slapen! Pas om een uur of 11 wordt het wat rustiger, een zeehondje kijkt van dichtbij nieuwsgierig toe. De volgende dag besloten we om nog maar een dag te blijven en voeren naar het stukje strand, waar het mooi vlak leek. Mis dus; bij het zakken van het water bleek dat we net op een richel stonden met een hoogteverschil van wel 50 cm. We begonnen achterover en naar buiten te hellen, maar door plan B: het anker opzij uit met een lijn naar de mast kregen we de Pagan weer recht. Tijd om mosselen te rapen, zodat we weer verzekerd zijn van een driesterrenmaaltijd. Een prachtig stuk strand daar: 4 km lopen naar de Noordzee kust en wel 6 km naar de uiterste oostpunt (met laagwater). De zeehondjes liggen even verderop en de scholeksters lijken hier een soort meidenmarkt te hebben georganiseerd. Een toptien zonsondergang. De volgende morgen naar Lauwersoog, waar nu gelukkig een haven aan de buitenkant is: douchen, inkopen, water en benzine laden en met het laatste van de eb mee langs Engelsmanplaat het Westgat uit. Op de marifoon was de golfhoogte daar opgegeven: 1,5 meter, maar wij vonden het meer op 3 meter lijken; ook geen wonder met de flinke NW wind. We waren eigenlijk te laat naar buiten gegaan en kregen al gauw de vloedstroom tegen. Daar wordt het eiland nog langer van. Het betonde zeegat tussen Ameland en Terschelling komt vanuit het westen naar binnen, maar zover wilden we niet omvaren. Hoog aan de wind konden we net onder het Bornrif doorlopen; onbetond, maar volgens de kaart diep genoeg. Maar als je daar dan vaart dan beginnen de twijfels toch wel te komen als je in hoge golven zit. Wat een opluchting toen we weer in de betonde geul kwamen! De wind was dan ook aangetrokken tot noord 5 en dan is het in het zeegat heel onrustig, vooral bij eb. Naast ons werd een grote groene ton helemaal overspoeld door een hoge golf; daar was het dus kennelijk ook niet zo diep. Met veel wind onder Terschelling, ebstroom tegen we moesten eigenlijk reven, maar we probeerden het nog even uit te zingen tot we voor anker zouden gaan. Dat deden we op een plek waar nog voldoende water zou staan bij laagwater, maar het was daar zo wild dat we weer ankerop gingen en nog een eind doorvoeren naar Oostereind om daar, vlak onder de kust voor anker te gaan en droog te vallen; dan slaap je tenminste 6 uur goed! De volgende dag onder Terschelling, en Vlieland naar Oudeschild gevaren, waar we onder het restaurant aanlegden om daar heerlijk te eten; wat een tegenstelling; het ene moment nog ruig aan het zeilen met golven over de boeg en dan opeens zit je nog een beetje draaierig aan een keurig gedekte tafel, waar onze zeilkleding nogal bij afstak. Via Andijk, en Broekerhaven terug naar het kommetje bij de vuurtoren van Marken, waar we op de heenweg, 16 dagen geleden, ook gelegen hadden. Die tweede vakantiedag was gedenkwaardig want we zeilden met alle zeilen bij (gaffeltopzeil en vlieger) naar het noorden toen we hoorden dat de broer van Edith met pech in Broekerhaven lag. Toen we de motor startten raakte de uitlaatflens los van de motor en spoot het koelwater met de uitlaatgassen in de motorkist. In plaats van helpen moest ik dus zelf aan de slag; naar een werfje toe en ik wist de baas ertoe te krijgen om een nieuwe flens te lassen – zijn vrouw boos want hij had (het was zaterdagmiddag) zijn goeie goed al aan. De schroefdraad van de 8 mm bouten was dol maar uiteindelijk kon ik met een 10 mm tap nieuwe schroefdraad maken en de flens vastzetten. Te laat om nog te vertrekken en zoals gebruikelijk voor anker te gaan, bleven we daar liggen en

gingen lekker uit eten. 's-Nachts werden we wakker van een vreselijke bui, we gingen opeens heel schuin en hoorden boven het gegier van de wind en regen een knal. Ik ging kijken, en zag dat de vlaggestok met drijfnatte vlag op breken stond, zo ging die te keer. Ik wilde hem redden, maar het was ondoenlijk om buiten te komen zo hard striemde de regen. Nou, de volgende morgen bleek dat de vlaggestok het had overleefd, maar dat de steng – dat is het strijkbare gedeelte van de mast wat nodig is voor het gaffeltopzeil en de vlieger, afgebroken was. Alle tuigage lag in het water ook de nog opgerolde vlieger. Het onderste deel van de steng zat nog in de mast, het bovenste deel dreef in de haven en het middenstuk lag aan de andere kant van de haven op de kade – zo'n 50 m verderop. Ook was er een boom omgewaaid – net niet bij ons op dek. Het moet een bui met orkaankracht zijn geweest; goed dat we niet voor anker lagen! Na nog wat gesleutel aan de motor, twee dagen later in Harlingen, waar bleek dat het koolborstelje en het aandrukveerje van de stroomverdelerkap verpulverd waren; op de sloop een andere gehaald, liep de motor de rest van de reis uitstekend!

Op de terugweg kwamen we in Durgerdam Rombout tegen; die was met zijn Dauntless in Friesland geweest. Samen zijn we weer naar Reeuwijk gevaren. Ook bij hem was de uitlaat losgekomen van de motor doordat de schroefdraad dol was, maar hij had een lijmkleem gekocht, waarmee hij de flens kon vastzetten en daarna afgezaagd om het motorluik dicht te kunnen doen. Verdere avonturen moet hij zelf maar vertellen.

Ik ben wat langdradig geweest over onze tocht naar Wangeroo; daarom de rest in telegramstijl.

Natuurlijk zijn we ook in Engeland geweest; eind mei al. Anton ging mee want die wilde een Drascombe kopen, wat ik afraadde; lijkt teveel op zijn zelfgebouwde Freya. Na dat tochtje naar de Deben en de Orwell, was Anton al om en nog voordat we weer terug waren had hij al net zo'n Cornish Crabber gekocht – de Mossel. Met de Oldgaffers deden we mee met de "August cruise" maar teveel wind; wedstrijden afgelast en de vloot werd uiteengeblazen toen we bij Harwich in de volle wind kwamen. Wij waren blij dat we toch weer zonder klee (zeil) scheuren terug op de Blackwater kwamen en dat we nog een paar mooie dagen op de Deben hadden gehad.

Maar het zeilseizoen is nog niet voorbij; over een paar weken de jaarlijkse sloepenrace op de Kaag en op 9 en 10 oktober, wat vroeger dan gebruikelijk, organiseren we weer de Reeuwijk Raid, een wedstrijd voor sloepen en andere boten die, zeilend en roeiend de route over meerdere plassen kunnen volbrengen. Wilt u meedoen, vraag dan om een uitnodiging.

Nou, wat betreft de winterstalling: Ik ga er weer vanuit dat u de boot zoals andere jaren wilt stallen. Ik begin 15 oktober met het binnenzetten van de boten, zorgt u s.v.p. dat de boot dan klaarligt; spullen eruit, sloten eraf en de mast omlaag. Ik maak ze dan van buiten netjes schoon en zorg voor de motor als dat is afgesproken. Als u de bijgevoegde rekening vóór 10 oktober betaalt, dan is uw plaats gereserveerd; als u niet komt stallen dan graag even een telefoontje.

Rik Homan.